ఆడబిడ్డ మగబిడ్డగుట

కాఫీహోటల్లు మరగినవానికి పంచభక్ష్య పరమాన్నాలుపెట్టినా వాడు కాఫీహోటలుకు వెళ్లటం మానడు; సానులమరగినవానికి స్వర్గలోకంనుండి చక్కని చుక్కను తీసుకునివచ్చి పెండ్లిచేసినావాడు సానివీధులు తిరక్క మానడు. ప్రకాశరావుకు ఎట్లా సంపర్క మయిందో 'జాము' అనే సానిపొందు. ఎప్పుడైతే దఫేదారు పుల్లయ్య, 'ఇడ్డిన' కూతురు 'జాము' సానివాడలలో కెల్ల చక్కనిచుక్కని చెప్పాడో, నాటినుంచి అతని బుద్ధి అలోకులసానిపై పోయింది. చూడట మేమిటి, చూచినవెంటనే ప్రేమించడ మేమిటి, ఒక్కసారి తటస్థించింది. నిప్పురవ్వ తాటాకింటిపైబడి ఎంతక్షణములో ప్రజ్వరిల్లుతుందో, అంతక్షణములో ప్రజ్వరిల్లింది అతని ప్రేమ సానులలో ప్రసిద్ధికెక్కిన 'జాము'ను సానిపై. మొదట దొంగతనముగా సానింటి కెల్లడమలవాటు పడ్డాడు. దొంగతనము దొరతన మయింది. ఇప్పుడు ప్రకాశరావు భార్యఎవరయ్యా అంటే గుడివీధిలో రంగులమేడలో నున్న జామంటారు కాని, అతడు అగ్నిసాక్షిగ పెండ్లాడిన సత్యకాలపు సరళని అనరు. సరళ ఎంతచక్కగావుంటేనేమి, ప్రకాశరావు మోహమంత యిప్పుడు జాముపైవుంది. పిండిమెఱుగులు, క్రాపింగు ముంగురులు, కనుకిటుకులు, తీపిమాటలు గల సానిముందు, సహజలావణ్యము, నమ్రత, వినయవిధేయతనుగల వనితలు మెఱుపుతీగెలవలెనున్న రుచింపరు, సన్నజాజిలాగవున్నా ఘుమిలింపరు. గాజురాళ్లను జూచి వజ్రాలను విసర్జించేవాళ్ళెంతమంది వున్నారు కారు. కాఫీకుండను అమృతభాండములో పోల్చేవాళ్ళెంతమందివున్నారు కారు. అందులో మన ప్రకాశరావొకడు. మెఱుగులసాని మెఱుపుతీగగమ్మించిన తన భార్యకన్న వేయిరెట్లెక్కువనుకున్నాడు.

ఇట్లా కొంతకాలము గడిచింది. అతనికేమి, 'గువ్వా గూడెక్కె, రాజు మేడెక్కె' అన్నట్లు అతడు సాని మేడజేరి సర్వసుఖాలు అనుభవిస్తున్నాడు. కాని నది పొంగి వూరును ముంచేసినట్లు, సర్వకష్టాలు అతని భార్యయగు సరళను చుట్టుకున్నాయి.

ఒకరోజున విశాల సరళయింటికి వచ్చింది. విశాల పేరంటాలేమో. ఆవిడ ప్రకాశరావుకు పినతండ్రి కూతురు. అన్నను చూసి పోదాముకదాఅని యీవూరొచ్చింది. వచ్చి మూడురోజులయింది. కాని అన్నెక్కడ సానిల్లే స్వర్గమని దానియింటనే పగలు రాత్రులు గడుపుతున్నాడు.

విశాల:—వదినా! యీ పోకడ లెంతకాలముబట్టి?

సరళ:—సుమారొక సంవత్సరము బట్టి.

విశాల:—అబ్బా. ఇంతకాలంబట్టి వూరుకున్నారూ!

సరళ:—మరేమి చెయ్యమంటారు ? ఎంతకాలమో అంతకాలం అనుభవించాలె.

విశాల:—నాకొక మార్గం కనుపిస్తా వుంది.

సరళ:—దేని?

విశాల:—సాహసముంటే అది కొనసాగవచ్చు. ఆలోచిస్తాము.

౨

ప్రపంచకములోని జనులు నూటికి తొంబైతొమ్మిది పాళ్ళు వేషంబట్టి భ్రమసిపోతున్నారు. కుచ్చులు వచ్చేలాగ జరీపాగా చుట్టుకుని, చెమికీకోటు వేసుకుని, మీసాలు దువ్వుకుంటూ గొరయ్యన్న సరే డాబుగా పోతూవుంటే, ఏ మహారాజు బిడ్డో అని మనము అడలి తప్పుకుంటాము. కాకిరంగు సాక్సుతో, కాకిరంగు సార్టుతో, కాకిరంగు షర్టుతో ముస్తాబయి, ఒక తోలుపటకా పొట్టకడ్డంగా బిగించుకుని, మరిరెండు తోలుపటకాలు, బెత్తెడు వెడల్పువి, యజ్ఞోపవీతంలాగ ఒకటి యీమూలనుంచి, ఒకటి ఆ మూలనుంచి ధరించుకుని, ఫ్రెంచికట్టు మీసాలతో ఎవడన్నా, టకటకలాడుతూ, వస్తూవుంటే, వాడ్ని ఏ సార్జెంటుఅన్నకొడుకో అనుకుని అపుడ దూరానికిపోయి బెదురుతూచూస్తాము. అనుకరణాలుంటే వేషాలెంతలో వెయ్యాలె. చూస్తూచూస్తూ వుండగనే సంజీవరావు సావిత్రి వూరుకునేవాడు. విగ్గుపెట్టుకుని, కోకకట్టుకుని క్షణంలో నాటకరంగమున పురుషులు స్త్రీలకింద మారిపోతున్నారు. భ్రమింపజేయడానికి వేషాలెంత సార్థకమనుకున్నారు. ఇక స్త్రీ, క్షణంలో పురుషుడుగా మారిపోగలదు. అంటే సహజలక్షణాలలో కాదు. వేషంలోమూరెడు తోకగల కుచ్చులపాగా పెట్టుకుని, బందోబస్తయి సిల్కుషర్టు తొడిగి, పరకాలా యిజారుతో స్త్రీతయారయిందా ఒక జమీందారుని ముస్తాలకొడుకులాగ తయారవుతుంది. విశాల కీసూత్రం తెలుసు.

వూరిలో ఒకవదంతి ప్రాకిపోయింది. అది అందరికి తెలుసునో తెలియదోకాని అసలువారికి మాత్రం తెలియదు. దఫేదారు పుల్లయ్యమట్టుకు సాని చెవులో ఆరహస్యం వూదాడు. అదేదో కొంచము సేపటిలో బోధపడుతుంది.

కొంచము చీకటి పడుతుంది. ప్రకాశరావు, అతని సాని మేడమీద హాలులోని వుయ్యాల పలకమీద కులాసాగా వూగుతూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. వారి ప్రసంగ మీక్రింది విధముగాజరిగింది.

జాము:—సానిదేమిచెప్పినా బూటకము. సానిదెంతనిజాయితీగా వున్న నాటకము.

ప్రకా:—ఇప్పుడేమొచ్చింది?

జాము:—ఏమీలేదు. సానిదంటే లోకువ. సాని మాట బూటకం. ఎంతనిజాయితీగా వుంటేనేమి? ఎంత మనసిచ్చి తిరిగితేనేమి? సానిది విషసర్పమని, సాని బుద్ధి కార్చిచ్చని, సానిపొందు ప్రాణాంతకమని, యిలా లేనిపోనివి కల్పించి, మమ్మలను గడ్డిపరకలక్రింద తృణీకరిస్తున్నారు.

ప్రకా:—ఎవరు? సానుల సారమెరుగని చవటలు.

జాము:—సంసారి దేమిచెప్పినా నిజమవుతుంది. ఆవిడెన్ని పోకడలుపోయినా మంచివే అవుతవి.

ప్రకా:—ఎందు కీదండకము

జాము:—ఎందుకూలేదు. అబ్బే మీకుమట్టుకు తెలియదా ఏమిటి?

ప్రకా:—నాకేమి తెలియదు.

జాము:—(ఊయలనాపి) తెలియదూ?

ప్రకా:—తెలియదు.

జాము:—నిజంగా!!

ప్రకా:—నిజంగానే.

జాము:—అయితే పోనీలెండి.

ప్రకా:—(ఆత్రముతో) అదేదో చెప్పవు.

జాము:—అబ్బే ఏమీలేదు.

ప్రకా:—చెప్పకపోతే ఒట్టు.

జాము:—ఒట్టూలేదు గిట్టూలేదు.

ప్రకా:—(కొంచము కోపముతో) అయితే చెప్పవన్నమాట.

జాము:—చెప్పడానికేముంది.

ప్రకా:—చెప్పెదవా? చెప్పవా? రెండేమాటలు,

జాము:—(ఆశ్చర్యమును సూచించుచు) మీకు తెలియదా! తెలియనే తెలియదా !! నిజంగానేనా !!

ప్రకా:—అబ్బే తెలియదు. ఒట్టేసరి.

జాము:—ఒట్టే!

ప్రకా:—ఒట్టే (ఒట్టువేయును).

జాము:—అయితే యిలారండి. (చెవిలో) మీఆవిడ ఎవరితోనో...

హృదయంలో యీమాటలు తేలుకొండై కుట్టేటప్పటికి ఒక్కగంతువేసి దిగాడు ప్రకాశరావు వుయ్యాలపలకనుండి. కోపముతో వణికిపోయాడతడు. ఒక్క నిమిషమేమి కనుపించలేదు. అతని వైఖరి చూసి సానిది భయపడి ఎటులకూర్చున్నది అటులనే కూర్చుంది.

జాము కాసేపటికి తెంపుచేసుకుని "ఏమిటీ ఆర్భాటి?" మన్నది.

ప్రకా:—ఆర్భాటములేదు గీర్భాటములేదు. నిజమేనా యీసంగతి?

జాము:—నిజమో అబద్ధమో నాకుతెలియదు. నేను విన్నసంగతది.

ప్రకాశరావు మారు మాట్లాడలేదు. చరచర మెట్లు దిగి యింటిమొహం పట్టాడు.

అతడు మెట్లుదిగిన వుత్తరక్షణాన్నే డఫేదారు పుల్లయ్య ఎవ్వరినో వెంటబెట్టుకుని హాలులోనికి ప్రత్యక్షమయాడు.

3

సర్వసుఖాలు సానితోటే వుందనుకునే వాళ్ళకు ప్రపంచకమంతా అంధకారమయి వుంటుంది. ఎందుకంత ప్రకాశరావు రయ్యిమని వస్తున్నాడనుకున్నారు: సరళ కనుబడినవెంటనే ఆవిడకు ప్రాయశ్చిత్తము జేసి మనోశాంతి నొందుదామని. మనోవైకల్యాని కంత కారణమేమో! సరళను అతనుఎఱుగడా ఇట్టె సానిది చెప్పగనే నమ్మడమే? అవును. ప్రపంచక ధర్మమే అంత: ఎవ రేమిచెప్పిన ముందు నమ్మి పూరుకోవడం. ఇక సానిదిచెబితే మరింత.

ప్రకాశరావు యింటికి వచ్చి తలుపుతట్టేటప్పటికి ఒక ముసలిదాసి తలుపుతీసి, "బాబు! జాగ్రత్త ఇంట్లో ఎవడో మగవాడున్నాడని" చిరునవ్వు నవ్వింది. 'నాకు తెల్సునులే' అని ప్రకాశరావు దాన్ని ఒక త్రోపుత్రోసి లోపలజొరబడ్డాడు. హాలుతలుపులు తీసేవున్నాయి. ఒక్కగంతున హాలులోనికి జొరబడ్డాడతడు. హాలులో చూసేటప్పటికి, తిరిగిన మీసాలతోటి, తీక్ష్ణవచూపుతోటి కోటుతోటి మిరమిరలాడ్తూ మగవాడొకడు కనుపించాడు. 'సరళ అతనితో సరసోక్తులాడుతూ వున్నట్టు కనుపించింది. మగవానికి యింతకన్న క్రోధాయుక్తమగు దృష్టి యింకొకటిలేదు. తానెన్ని సానిండ్లనన్న తిరుగవచ్చును కాని, తనభార్యమాత్రం పరపురుషుని కంటబడకూడదు.

నాడు హిరణ్యకశిపు సంహారసమయమందు నరసింహస్వామికి వచ్చినవుగ్రహమే వుగ్రహం, నేడీ మగబిడ్డను చంపుటకు ప్రకాశరావుకు వచ్చినఆగ్రహమే ఆగ్రహము. క్రోధమావేశమయితే సామాన్య పురుషుడైన రుద్రున్ని మించివుంటాడు. ఇక్కడ ప్రకాశరావుకు చెప్పరానంత కోపము వచ్చింది. ఆవేళ మెరుపువయి పోయింది. కండ్లు నిప్పులు చిమ్ముతున్నాయి. తలవెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకుని ఏదు పందిముండ్లలాగ నిలబడినవి.

కాని మగబిడ్డ జంకూగింకూ లేకుండా మీసాల నదుముకుంటూ తీక్షణంగా ప్రకాశరావును చూస్తూనే వుంది. సరళ కొకప్రక్క భయం, ఒకప్రక్క నవ్వు.

రెండు పెద్దపులులు ఎదుర్కొంటే గాండ్రింపులు వినబడుతవి; రెండుసింహాలు తారసిల్లితే గర్జనలు వెలువడుతవి. కాని యిద్దరు మనుష్యులు ఢీకొంటే సకిలింపులు ముందు బయలుదేరుతవి.

ప్రకా:—(సకిలించి గట్టిగా) ఎవరు నీవు ?

మగ:—(తిరుగ సకిలించి నిర్లక్ష్యముగా) నేను మనుష్యుడ్ని.

ప్రకా:—మనిషివా పశువువా?

మగ:—మనిషి పశువేమో. పశువు మనిషి కాదు.

ప్రకా:—ఇక్కడి కెందుకొచ్చావు?

మగ:—నీ వెందుకొచ్చావు?

ప్రకా:—ఇది నా యిల్లు.

మగ:—ఇది మా వారియిల్లు.

ప్రకా:—ఏమిటి వెధవ పేలాపన. ఇంటిలో కాలుపెట్టడానికి ఎన్నివేల గుండెలున్నాయి. అది నా భార్యని తెలియదా.

మగ:—నీ భార్య రంగులమేడలోని సాని. ఇది నాభార్య (అనిసరళను దగ్గరకు జేర్చుకొనుచు.)

ఇక ప్రకాశరావు చూచి పూరుకొలేక పోయాడు. అంగీలో దాచిన బాకు పైకితీసి, విశ్వరూపమెత్తి వాళ్ళపైపు కురికాడు. [illegible]చిడిసి, గాలికి విరగబడ్డ చెట్టుకొమ్మలాగ సరళ స్పృహతప్పి నేలకొరిగింది విశాలకూ భయముపుట్టింది. ఏమిచేయుటకు ఆమెకు కాళ్ళాడలేదు చేతులాడలేదు. [illegible] పరశురాముని గొడ్డలివలె తనప్రాణములను హరింపనున్నదని ఆవిడ గ్రహించింది. అయినను ఆవిడతొనకలేదు బెనకలేదు. కాని మనలో ఒక సహజగుణమున్నది. కంటిలో ఏదన్నా నలుసు పడబోతే గబుక్కుని కన్నుమూసుకుంటాము. తేలు మనప్రక్కన దడదడ ప్రాకుతూ వుంటే ఒక్క గంతువేసి ఆమడదూరంలో పడ్తాము. ఇక్కడ విశాలా అంతే. బాకు తనమీద పడబోయే తుణాన్న అవిడవంగి ప్రక్కకుతప్పుకుని మూలకు పరుగెత్తింది. కాని బాకు మాత్రం పౌరుషంతో బీరవాచెక్కు తలుపుకు గ్రుచ్చుకుంది. ప్రకాశరావు బాకును లాగ ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఇవతల విశాల జారుచున్నపాగా నదుము కొలేక, "ఆడువారపైన నీ ప్రతాపమున్నది." "నీవుకూడ ఆడుదానవా" అని ప్రకాశరావు తెల్లబోయిజూచాడు. ఇప్పటికా విడ తలపాగా జారినల్లని పొడుగాటి వెంట్రుకలు ఆవిడ భుజముపై ప్రకాశిస్తున్నాయి. 'అవునని' ఆవిడ అంటించుకున్న మీసములను దీసి పైచినది. ప్రకాశరావామెను గుర్తించి "విశాలా! విశాలా!..." అన్నాడు.

ప్రకా:—విశాలా! ఎంతసాహసము...ఆ బాకె గ్రుచ్చుకొన్నచో సమసియుందువే.

విశా:—(సరళను సేదదీర్చుచు) నీ చేష్టలేఈవిడ హృదయమును బాణాలై గ్రుచ్చుకొన్నవి. ఈ బాకు కాని గ్రుచ్చుకొన్న నా కెంత...

సరళ:—(లేచి విశాల నుద్దేశించి) వదినా వి-

కవిసాధన

౧

తీగిన మాటకు
తడవు కొంటూ
ఎంతసేపో
యతుల కొఱకై

అతుకు కుదరక
ఆలకించి
వెదకుకొను నోయి!—

౨

ప్రాస కొఱకై
ధ్యాస పాఱక
గొంతు కందున
గొణగు కొంటూ

ఎంతసేపో ఆలకించి
పంతమున—వా
నంతు కనుగొనును—

—కొడాలి వేంకటరాజారావు.

కేమిటయా దెబ్బతగుల లేదుకదా.

ప్రకా:—స్త్రీలు ఆడబిడ్డలను మగబిడ్డలుగ జేయగలరు.

విశా:—పురుషులు సానులను సంసారులక్రింద భావింపగలరు.

ప్రకా:—మా సాని అందరి వంటిది కాదు.

విశా:—కుమ్మరావమున యిత్తడి ముంతలుండునా?

ప్రకా:—దాని సంగతిసందర్భములు తెలియక అట్లనుచున్నావు.

విశా:— ఆలాగా ఆవిడను నేనొకసారి చూడవలెనని వున్నది, తీసుకుని వెళ్లెదవా?

ప్రకా:—అవశ్యం. ఎప్పుడు?

విశా:—ఇప్పుడే.

౪

ప్రపంచకములో అన్ని వస్తువులు అందరకు గనబడవు. దూరములోని వస్తువులు కనుబడువారికి దగ్గిరలోని వస్తువులు కనబడవు. దగ్గిరవస్తువులు కనబడువారికి దూరములోని వస్తువులు కనబడవు ఇటువంటి మాంద్యమే మనస్సుకుకూడా వుంది. అదేదంటే మంచి వస్తువులను వెగటుక్రింద భావించడం; వెగటువస్తువులను మంచిక్రింద గణించడం. ఈ మాంద్యములో సుగుణవతి దుర్గుణవతివలె కనుపిస్తుంది; దుర్గుణ సుగుణవలె కనుపిస్తుంది. దీనికంతా కారకం భ్రమ. ఎఱ్ఱద్దం పెట్టిచూస్తే ప్రపంచకమంతా ఎఱ్ఱగా కనిపిస్తుంది. పచ్చద్దంపెట్టి చూస్తే ప్రపంచకమంతా పచ్చగా కనుపిస్తుంది. ఇట్లాగే భ్రమఅనే తెరగుండచూచిన ఏవస్తువన్నా మరలుకొలుపతవి. మన ప్రకాశరావుకు సానిపై భ్రమ వుండడంవల్ల ఆవిడ అతనికి సాధ్వీమణి అరుంధతివలె కనుపిస్తూవుంది. ఎందుచేతననగా ‘తినగాని లోతు తెలియదను’ తత్వం అతనికింకా బోధపడకపోవడంవల్ల.

విశాల ప్రకాశరావులు జాము యింటికివచ్చారు. ‘ఇదే యిల్లన్నాడు’ ప్రకాశరావు. ‘అయితే దొడ్డిత్రోవ తియ్యమంది విశాల. రహస్యార్థమువచ్చేవారు ధారాళముగా రారు. దొడ్డిత్రోవనో, గోడగెంతో వస్తూవుంటారు. ప్రకాశరావు గోడగెంతి దొడ్డితలుపు తీసాడు. ఇద్దరు లోపలప్రవేశించారు. సద్దుచేయక మేడఎక్కారు. ఒకగదిలో ఒకడు మంచముకడ్డముగా పడున్నాడు. బ్రాందిబుడ్లు గ్లాసులు అతనిముందు, మేజాపై ప్రకాశిస్తూ, ‘యిది మా మాహాత్మ్యమ’ని, చెబుతూవున్నట్టుగా వున్నవి.

విశా:—ఇత నెవరు?

ప్రకా:—ఏమో ’ నాకు తెలియదు.

విశా:—ఇంతేనా అన్నది.

ప్రకా:—...... ....

హాలులో నడుస్తూవుంటే వీళ్లఅడుగుల చప్పుడుకు క్రిందనుంచి యొక ధ్వనివచ్చినది.

ధ్వని:—(మెల్లిగా) పంపించనా.

ప్రకా:—ఎవరిని.

విశా:—(ప్రకాశరావును ఆపి) కేకవెయ్యకు.

ప్రకా:—(విశాలతో మెల్లిగా) దానిఅర్థమేమిటి.

విశా:—(ప్రకాశరావుతో) ఇంకొకరిని ..(ధ్వనిని వుద్దేశించి మెల్లిగా) వద్దు.

ప్రకా:—చాలా ఆశ్చర్యముగావుందే.

విశా:—మరేమనుకున్నావు?

హాలునడచి యివతల పడకగదివద్దకు వచ్చారు. తలుపు లోపలగడియ వేసివున్నది. ప్రకాశరావు తలుపుసందులగుండ చూసి విభ్రాంతితో వెనుకకు అడుగు పెట్టెను.

విశా:—తప్పేమిటదని తెలిసెనా?

ప్రకా:—ఎవరిది. వికటచరిత్ర కపట పతివ్రత. దానిదే ఆ సానిదే. బొల్లిమాటలజెప్పి వొల్లునమ్ముకొను జాతి కీబుద్ధికాక మరి యేబుద్ధివచ్చును.

విశా:—వూరక వారినేల దూషించెదవు. వేరుగతి లేక వారీవృత్తి నవలంబించిరి కాని వారికిమాత్ర మీ వృత్తివల్ల సుఖమా?

ప్రకా:—అవును వారి ననసేల? సర్వమెఱింగియు సానివలలోజిక్కి సంసారమును జెడగొట్టుకొనుచున్న మూఢుడను. తప్పునాది కాక యింకెవరిది?

విశా:—ఇప్పటికైనను తెలిసినదా?

ప్రకా:—ఆహా! నేటి కీవిధముగ నీవు తెలియ జేయకున్న యింకయూ నఘాతమునబడి, ఎంగిలికూటి కాసించు కుక్కవిధమున దీని యింటిచుట్టు నింకను తిరుగుచుండెడివాడను.

విశా:—సర్వము విశదమయినదా. ఇక పోవుదమా?

ప్రకా:—ఆహా! ఇక నొక అరనిమిషమైన నుండ జాలను.

ఇప్పటికి ప్రకాశరావుకు తెలసివచ్చింది: గాజురాయికి వజ్రానికి గలభేదము; కాఫీహోటలులోని సరకులకు యింటిలోచేసిన పంచభక్ష్య పరవాన్నాలకు ఆరోగ్యములో గలతేడా; సానికి సంసారికి గలతారతమ్యము. పరాయి మగవానితో తనస్త్రీ సంచరించుచున్నదన మగవాని కెంత ఆందోళనుండునో, అంతకు పదిరెట్లుఆందోళన తనభర్త పరస్త్రీల కాధీనమగ నుండునని గ్రహించాడతడు.

ఒకనాటిరాత్రి వెన్నెలలో ప్రకాశరావు మేడమీదను కూర్చుని నిండుచంద్రున్ని వినోదంగా చూస్తూ వున్నాడు. ప్రక్కనే సరళ కూర్చునివుంది. వారికి చెంతనున్న నీటితొట్టిలో చంద్రుని ప్రతిబింబము కదుల్తూవుంది. ప్రకాశరావు ఆ రెండిటిని పరకాయించి చూస్తూ వున్నాడు.

సరళ:—ఏమిటంత తీక్షణంగాచూస్తున్నా రన్నది.

ప్రకా:—చంద్రునికి, నీటితొట్టిలోని చంద్రునికి గలతేడా.

సరళ:—ఏమిటాతేడా?

ప్రకా:—శాశ్వతమైనది చంద్రబింబము చలించునది చంద్రునిప్రతిబింబము ఏది? కదుపు నీటితొట్టిని.

సరళ:—(తొట్టిని కదుపును. చంద్రుని ప్రతిబింబము మాయమగును.)

ప్రకా:—చూసితివా! మాయమైనది. భార్య మనుజునకు శాశ్వతమయినది. సాని చలించునది.

సరళ:—ఎప్పటినుంచి యీనీతి.

పకా:—ఆడబిడ్డ మగబిడ్డయిన నాటినుంచి.

—నాయని శేషాచలరావు.

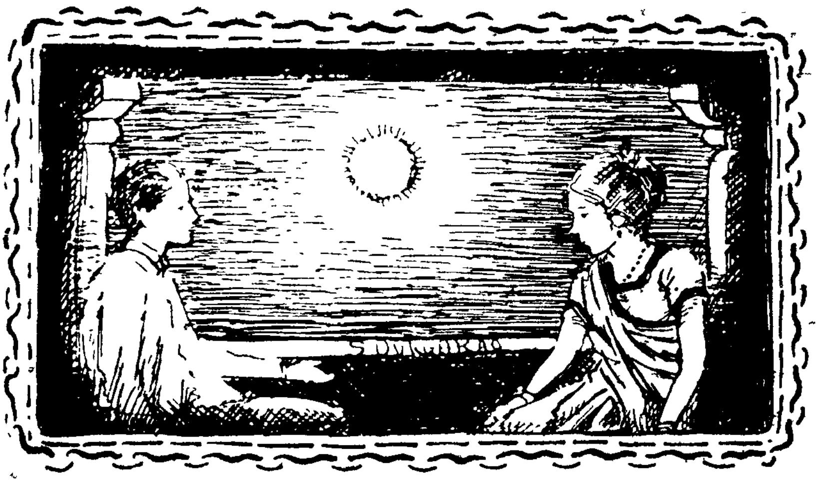

"వెన్నెలలో ప్రకాశరావు మేడమీదను కూర్చుని నిండుచంద్రున్ని వినోదంగా చూస్తూవున్నాడు. ప్రక్కనే సరళ కూర్చొనివుంది."